

IRENA KOBALD & FREYA BLACKWOOD

إيرينا كوبالد الرسوم التوضيحية من إعداد فريا بلاكوود.

Till mina barn Nick, Sasha, Matthias och inte minst Anna och hennes kamrat Atong som var inspirationen till den här berättelsen.

Till världens alla Små Hjul, de från förr i tiden, de som lever idag och de som kommer att finnas i framtiden – må ni finna tröst och förståelse i dessa sidor.

Ge aldrig upp, gör så att din filt blir större! – IK

Till Alyson O'Brien, som trodde på den här berättelsen redan från början. – FB

MINA TVÅ FILTAR

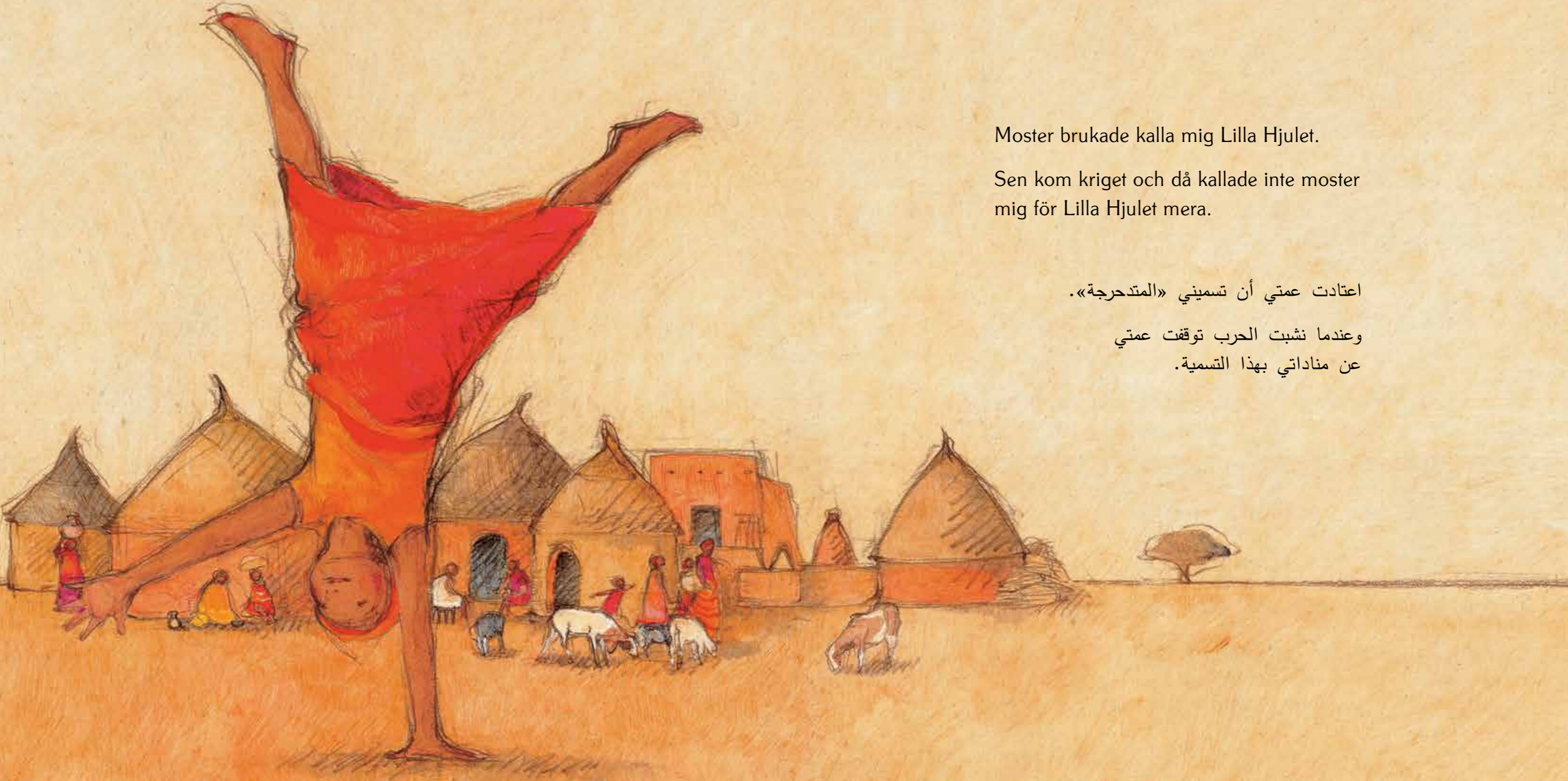
البطانيتان الخاصتان بي

Originalets titel: My Two Blankets
Originally published 2014 by Little Hare Books
An imprint of Hardie Grant Egmont, Australia
Text © Irena Kobold
Illustrations © Freya Blackwood
All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

Denna utgåva © 2017 Epix Bokförlag AB, Box 19008, 10432 Stockholm
www.epix.se

Översättning till svenska: Horst Schröder
Översättning till arabiska: محمد عبد الهادي
Sättning och svensk formgivning: Nicolas Krizan
ISBN 978-91-7089-297-4
1:a upplagan
Printed in Estonia 2017

EPIX

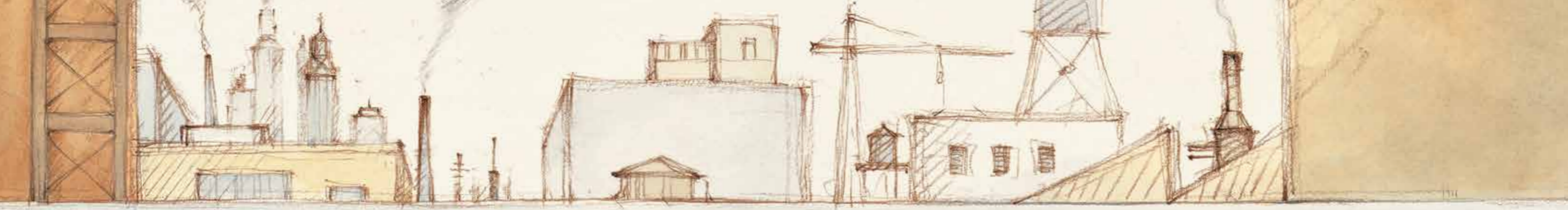

Moster brukade kalla mig Lilla Hjulet.

Sen kom kriget och då kallade inte moster mig för Lilla Hjulet mera.

اعتادت عمتي أن تسميني «المتدحرجة».

وعندما نشبت الحرب توقفت عمتي
عن مناداتي بهذا التسمية.

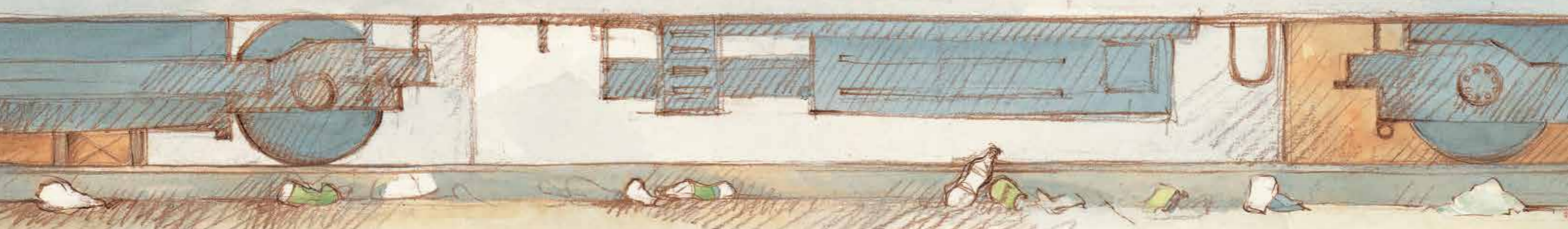

Vi kom till det här landet
för att vara i säkerhet.
Allting var främmande här.
Människorna var främmande.

قدمنا إلى هذا المكان بحثاً عن
الأمن والأمان،
إلا أن كل شيءٍ بدي غريباً،
حتى الناس أنفسهم بدو غرباء.

Maten var främmande.
Djuren och växterna var främmande.
Till och med vinden kändes främmande.

لم يكن الطعام مألوفاً،
ولا الحيوانات ولا النباتات أيضاً،
حتى أن الرياح بدت غريبة.

Ingen pratade som jag.

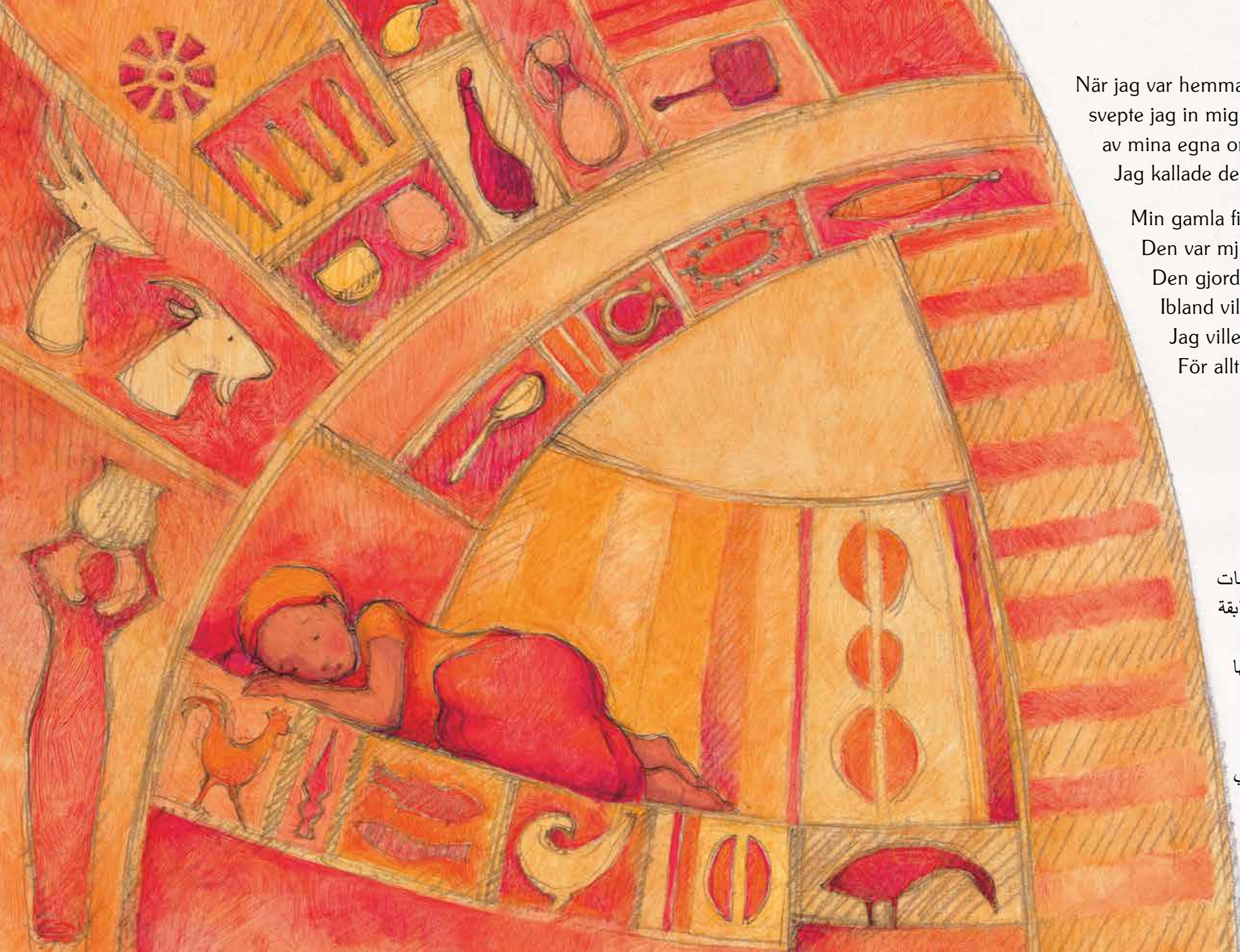
لم يتحدث أحد بلغتي.

وعندما خرجت من المنزل لم تتوقف
الأصوات الغريبة واستمرت دون
انقطاع حتى انتابني
شعور بالوحدة الموحشة،
وشعرت بأنني لم أعد كما كنت.

Varje gång jag gick utanför dörren
var det som att hamna
under ett vattenfall av främmande ljud.
Vattenfallet var kallt.
Det fick mig att känna mig ensam.

Det kändes som om jag
inte var jag längre.

När jag var hemma
svepte jag in mig i en filt
av mina egna ord och ljud.
Jag kallade den min gamla filt.

Min gamla filt var varm.
Den var mjuk. Den täckte hela mig.
Den gjorde att jag kände mig trygg.
Ibland ville jag inte gå ut.
Jag ville stanna under min gamla filt.
För alltid.

عندما عدت إلى المنزل استذكرت الكلمات
والأصوات التي عهدتها في حياتي السابقة
وأحطت نفسي بها، وبدت هذه الكلمات
والأصوات كبطانية أتدثر فيها، وأسميتها
«بطانيتي القديمة».

كانت بطانيتي القديمة دافئة وناعمة،
وقد تلحف بها كامل بدني، لقد أشعررتني
بالأمن، وفي بعض الأحيان لم أرد
الخروج من المنزل من جديد، وودت
التدثر ببطانيتي القديمة إلى الأبد.